
Húsvét II. hete

Csütörtök

ApCsel 5,27-33 ■ Jn 3,31-36

„Ezeknek a dolgoknak tanúi vagyunk, mi és a Szentlélek.”

Istengyermeki életünk Pünkösdkor kezdődött, amikor is Isten nem szűkösen, hanem túlaradó bőséggel ajándékozta nekünk Szentlelkét, aki Isten legbensőbb életébe vont be bennünket. Ezért a keresztény hit nem egy bizonyos tanítással való értelmi-érzelmi azonosulás, hanem élet, amely túlmutat a földi lét keretein.

Nekünk nem a földön járó Jézus nyomába kell szegődnünk, mint az apostoloknak. Nem keresztalálában kell felismernünk, hogy ő valóban Isten Fia, mint ahogy a római századosnak. Nem is feltámadásában kell őt Úrnak és Istennek vallanunk, mint Szent Tamásnak. Számunkra minden Pünkösddelel kezdődött, a Szentlélek kiáradásával a keresztségben, amikor Krisztus élete betöltött bennünket, s a hit által egyre jobban kibontakozik bennünk.

Tanúságtételünknek innen kell forrásoznia. Tanúskodni Jézusról nem azt jelenti, hogy elmondom a történetét, nem is csupán azt, hogy megvallom őt mint Megváltómat, még csak nem is azt, hogy hirdetem az ő tetteit és tanítását, hanem végső soron azt, hogy ugyanazt az életet élem, amit ő. Az ő istengyermeki életét a magam körülményei között. A *mi és a Szentlélek* kifejezés így egészen más értelemben tűnik fel előttünk: azt jelenti, hogy rajtunk keresztül a Szentlélek tanúskodik, s az ő erejével az Atyához vonzhatjuk embertársainkat, miként Jézus tette.

Ez a Jézushoz való hasonulás átalakítja egész életünket. Nem körülményeinket változtatja meg, hanem benső világunkat, viszonyunkat elsősorban Istenhez, majd magunkhoz, embertársainkhoz és a dolgokhoz.

Vannak, persze, akik külsőleg is Krisztushoz válnak hasonlóvá, például megjelennek kezükön és lábukon az ő sebei, a stigmák. A belső stigmatizáltság azonban fontosabb. Azt jelenti, hogy sebzettségeink, külső-belső szenvedésünk mind-mind Krisztus szenvedésévé lesznek, az ő szenvedésévé a világ életéért.